

Најлепше приче за

ДОБРО РАСПОЛОЖЕЊЕ

Препричала Стефанија Леонарди Хартли

Превела
Дијана Радиновић

Два брата

Прича Лава Толстоја

Илустровала Ћулија Баратела

Никада давно у једном **РУСКОМ** селу била два брата која су се веома волела. Живели су један до другог у **ДРВЕНИМ** кућама: старији са женом и децом, а млађи сам. Од јутра до мрака заједно су **ОБРАЋИВАЛИ** земљу коју су наследили од родитеља и међу њима никад није било свађе нити љубоморе. Чак и ако би се понекад **СПОРЕЧКАЛИ**, никада нису допустили да сунце зађе а да се не **ПОМИРЕ**. Када је дошло време жетве, два брата се латише српова и пођоше у њиву да жању **ЖИТО**. Секли су класје, сакупљали руковети и везивали их у **СНОПОВЕ**, које су потом унакрст слагали један на други и направили два истоветна **СТОГА**.

Кад је сунце зашло, браћа се вратише сваки својој кући. Међутим, те ноћи **млађи** није могао да заспи: зар је право да он, који је имао само себе да храни, добије једнако пшенице колико и његов брат, који је морао да прехрани целу **породицу**? Устао је и погледао кроз прозор, па на слабој **месечини** угледао два истоветна стога жита и уздахнуо:

**„Шта ће мени тол’ко жита кад сам сасвим сам?
Превише је, не треба ми, брату љу да дам.“**

Он на то под окриљем ноћи изађе из куће и **одшуња** се до њиве. Тамо је из свог стога узео неколико **снопова** и набацио их на други.

„Е, сад је боље!“, **задовољно** узвикну он, па се врати у кревет. Зачудо, збило се тако да је у том тренутку и његов брат лежао **будан**. „Што не спаваш?“, упита га жена видевши да се **преврће** по кревету.

„Секирам се ја због брата и не могу ти заспати. Можда му је мало жита, би л' му могао нашег дати?“

„Зар да немаш сна на очи и од бриге да излудиш? Дај му жита қол'ко хоћеш, немој децу да ми будиш!“,

каза му на то жена. Он се на то тихо одену, на прстима изађе из куће, па стиже у њиву свега који **минут** пошто се његов брат вратио кући.

Мимоишли су се за **длаку**! Старији брат је узео неколико снопова са свог стога и пребацио их на братовљев, па се вратио кући сав **срећан**. Овог пута, како је спустио главу на јастук, **заспао** је истог трена. Сутрадан ујутру два брата узеше српове и пођоше у **њиву** где су стајали њихови снопови.

Ниједан од њих није ни **слутио** шта је онај други урадио. Замислите како су се изненадили кад су видели да су два стога потпуно **иста**! Обилазили су их, гледали их час с једне час с друге стране, али нису могли да уоче никакву **разлику**. „Покушаћу вечерас поново“, помислила су обојица. Те вечери, кад су **завршили** са радом на пољу, њих двојица се поздравише и одоше свако својој **кући** као и обично.

Али чим је пао мрак, обојица отрчаше у поље и узеше да пребацују снопове. У једном тренутку они налете-ше један на другог и сударише се. „Јао!“, викну старији брат. „Јао!“, викну и млађи. „Шта радиш овде?“, углас упиташе. Кад су један другом објаснили шта раде, обојица праснуше у смех и загрлише се. Онда рекоше:

**„Нема већег блага од рођеног брата,
нема тол'ких пара, нема тол'ког злата!
Братовљева љубав највећи је дар,
ако брата имаш, богат си
кô цар!“**

Ждрал и рак

Индијска прича из „Панчатантре“

Илустровале Федерика Нучо и Роберта Вотеро

У давна времена усред велике **шуме** било је једно прелепо **језеро** пуно рибе сваке врсте. Једног лета ударила тешка суша, ни кап кише да падне, па је кроз неколико недеља језеро готово пресушило, од њега остала само **Муљеви**та бара. Једног дана ждрал долете на језеро да се **напије** воде и виде да се рибе **праћакају** у бари. Ждрал протрља крила: ово му је била прилика за **укусну** гозбу! Није хтео да каља ноге нити да прља кљун, па је сковао **план**:

„О, сироте рибе, у бару сте сталеле,
без хране и воде несрећне остале!“

Рибе му углас одговорише:

„Ойале су реке, ми немамо куд.
Пресахла су сва језера,
узалуд нам шруг.“

„Иза оне тамо горе
језеро је као море.
Вода дубока
и чиста,
прозирна је
и сва блиста.“

Најстарију рибу то заклопка, па она приђе и упита: „Ми бисмо волеле тамо да одемо, али **како?**“ „Могу ја да вас пренесем једну по једну“, одговори лукави ждрал. **Истина** је била да се са друге стране брда налазило дубоко плаво језеро, али ждрал уопште није имао намере да тамо пребаци рибе. Нешто друго је имао у плану! „Хајдемо са њим!“, **узбуђено** повикаше млађе рибе, но она најстарија је била сумњичава. „А шта ако је та прича обична **лаж** и ти само хоћеш да нас поједеш?“

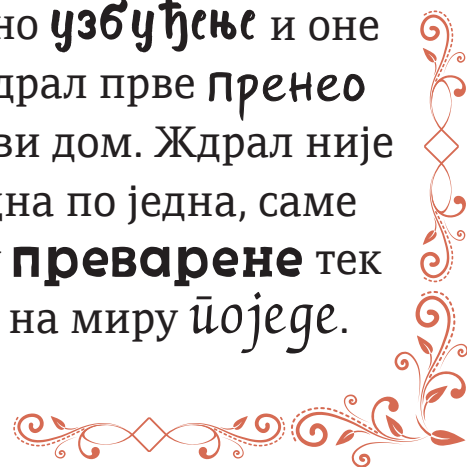
„Онда нека једна пође са мном да се **увери**, а ја ћу је вратити овамо да вам каже шта је видела.“

Рибе стадоше да се договарају и на крају одлучише да пошаљу **најстарију**, која одмах пође са ждралом. Птица је прелетела преко високе планине чврсто држећи рибу у **канџама**, па су на крају стигле до дивног језера, плавог и бистрог, дубоког и чистог. Риба није могла да **верује** својим очима! Кад се вратила кући, одушевљено је причала својим **друзарицама** о величанственом језеру које је видела.

Међу рибама у муљевитој бари завлада силно **узбуђење** и оне стадоше да се тискају и гурају како би их ждрал прве **пренео** на то прекрасно место које ће им постати нови дом. Ждрал није морао ни ноге да **скваси**, рибе су му, једна по једна, саме ускакале у кљун. Нажалост, увиделе би да су **преварене** тек кад би их ждрал однео у своје гнездо да их на миру **поједе**.

Лет по лет и гомила
рибљих **КОСТИЈУ** у
ждраловом гнезду све
је више расла, а рибе у
оној бари бивало је све
мање. После неколи-
ко дана ждрал се врати
до баре и виде да је пот-
пуно **Празна!** Је ли могу-
ће да је појео сву рибу?
Али још је био **Гладан!**

Ждрал стаде да гаца по муљу,
да **преврће** камење, да се завла-
чи у трску, али не нађе ни једи-
ну рибу! Уто један дебељушкасти рак искочи из муља у који
се укопао. „Аха! Ето ми **доручка!**“, помисли ждрал обрадо-
вавши се. Морао је, међутим, пажљиво да му приђе да се
рак не би поново завукао у муљ, где га он не може **наћи**.
Ждрал му се полако примаче и **чмилним** гласом му рече:

„О, сироти раку, у муљ си упао,
без хране и воде несрећан остао!
Иза оне тамо кршевите горе
језеро се крије дубоко кô море.“

„Како могу да стигнем до тамо?“, упита га рак, заголицан.

„За маленог рака то је предалеко,
држ' се ти за мене, пренећу те преко.“

Мали рачић није **ОКЛЕВАО**, већ се својим јаким **Клештима**
ухватио птици за ногу, а она је полетела.

После неколико минута већ су прелетали језеро: рак се **радосно** осмехнуо. Да, то је заиста било дивно место, али ... хеј, ждрал изгледа није имао намеру да се заустави. **Узнемирен**, рак га упита: „Куд ме водиш?“ „Видећеш“, одговори ждрал **машући** крилима, па поче да се спушта ка свом гнезду, које је било пуно рибљих костију. Чим их је рак угледао, схватио је да је у **опасности**, па клештима снажно уштину ногу ждралу. „Јао!“, закука птица. Ждрал стаде да пишти и лепеће **крилима**, али рак га није пуштао све док га није однео до оног језера. Тамо је заронио и отпливао до **гна** где ждрал није могао да га дохвати. Рак се тако **спасао**, а птица је остала празног **кљуна**.

Клин-чорба

Европска народна прича

Илустровала Елена Јаруси

Била једном једна сиромашна **старица** која је живела у трошној **колибици** на крају села. Једне зимске вечери, док је вејао снег и дувао **леден** ветар, неко јој покуца на врата. Старица их одшкрину и на прагу угледа неког младића. „Хоћеш ли ме пустити да **преноћим** код тебе?“, упита је он. „Немам ни хране ни огрева“, одговори му старица **насмешивши се**, али младић на то рече: „То није важно, наћи ћу ја све што нам треба. Пустите ме и нећеш **зажалиши**.“ Старица на то **отвори** врата и пусти га у кућу, а младић уђе носећи **нарамак** дрва под мишком.

